

Finnairin kone laskeutui ajallaan Helsinki-Vantaan lentoasemalle. Nina katseli ulos koneenikkunasta. Puuterilumi pölyysi tuulenvoimasta, mikä sai pakkasen tuntumaan vielä entistäkin kirpeämmälle. Ainoa asia mikä lämmitti Ninan mieltä, oli muisto Kosilta. Joka sekin häipyi kuin aamukaste päivän valjettua. Kosille oli jäänyt kiihkeä lomaromanssi. Komean Kreikkalaisen adoniksen kanssa.. Konstantin Knullin seurassa hän oli saanut nauttia Kosin ihanista illoista, sekä hekuman hetkistä. Nina kyllä tiesi, ettei lomaromanssi merkinnyt mitään. Sillä aina tuli uusia yksinäisiä seurankipeitä naisia, jotka tahtoivat nauttia Konstantin Knullin kaltaisesta seurasta. Ninaa vitutti ja vilutti yhtä aikaa, tämän laskeutuessa lentokoneen rappusia alas maanpinnalle, irtolumi pölyysi kaikkialla. Pureva tuuli sai kymmenenasteen pakkasen tuntumaan entistäkin kylmemmälle. Mieluummin hän olisi jäänyt etelänlämpöön, vaan ei auttanut, takaisin oli tultava. Työmaa kutsui, mikä ei inspiroinut sitten tippaakaan. ”Onneksi sentään hänen ei tarvitsisi työskennellä Visa Koivun kanssa”, ajatteli Nina. Edellinen tapaus oli lähellä päättyä nolesti kun oli syntynyt pieniä ristiriita eroja Visan ja hänen välillä. Asia oli ratkennut siten että Visa oli saanut siirron jonnekin pohjoiseen. ”Minkä moinen mahtaa olla uusi esimies”, Mietti Nina itsekseen. Nina entinen esimies Arttu Karma oli jäänyt osa-aika eläkkeelle. Joka kuuleman mukaan oli muuttanut jonnekin Kainuun salomaille. ”Onneksi sentään oli lähes kokonainen päivä aikaa toipua matkan rasituksista”, ajatteli Nina. Nina sipsutti varovasti lumisohjossa terminaaliin, mikä oli melkoinen suoritus sileäpohjaisilla kengillä. Terminaali ei ollut täynnä johtuen aamun pikkutunneista. Ihmiset jotka terminaalissa oli, olivat tulleet samalla koneella kuin hänkin. Nina ei viitsinyt kiirehtiä ottamaan laukkujaan, vaan meni hieman sivummalle seuraamaan tilannetta. Ei ollut mitään syytä hätäillä, kuten useat muut matkustajat tekivät. Sen sijaan Nina soitti Kallelle, Eerikan miehelle että tämä tulisi viemään hänet kotiansa. Nuoret oli pitänyt huolta Ninan asunnosta ja tämän kukista, niistä kahdesta piikikkäästä kaktuksesta jotka hänellä oli. Ihmismassa alkoi pikkuhiljaa harventua, matkustajien saadessa omat matkalaukkunsa takaisin hihnalta. Nina katseli kamerastaan kuvia joita tämä oli räpsinyt Kosin saarelta. Pariviikkoa oli kulunut aivan liian pian. Katseltuaan aikansa kuvia, palasi hänen ajatuksensa nykyhetkeen ja todellisuuteen, joka oli raadollinen. Nina tiesi, että huominen päivä toisi mukanaan kaikkea mahdollista taivaan ja maan väliltä. Mikäli vanhat merkit piti paikkansa niin, häntä odottaisi melkoinen paperipino pöytäkirjoja, raportteja sekä avoimia juttuja. Työkaverit kehuisivat tämän rusketusta ja virkasisaret katselisi kateellisena vierestä, pistellen ja udellen kaiken maailman lomaromanssista, ja muista jutuista. Onneksi saattoi olla niin, että uuden esimiehen tuleminen toisi mukanaan palavereita tämän kanssa. Joten siinä suhteessa saattoi olla hieman tiedossa helpotusta. Koneen laskeutumisesta oli kulunut reipas puolituntia kun Nina sai viimein oman matkalaukkunsa, tuskin hän oli ehtinyt istua uudelleen kun Kalle soitti, että hän odottaa terminaalin ulkopuolella. Nina keräsi kampeensa ja sipsutteli matkalaukkunsa kanssa ulos, pölyävän lumen syleilyyn. Kalle tuli häntä vastaan, nostaen matkalaukun auton peräkonttiin. —Tervetuloa kylmään pohjolaan, Kalle totesi. — Kuinka matka sujui? Kalle kysyi. —Tiedäthän sinä, orgioita illasta toiseen ja rajatonta auringonpalvontaa. Nina viisasteli. —Olisihan se pitänyt arvata. —Mitenkä täällä on pärjätty? Nina tiedusteli. —Mitäpä tänne, lunta ja pakkasta. Ensi viikko samanlaista. —Mitenkä Eerika ja lapset? —Eihän heillä ole mitään hätää, ne asut jotka ostit lapsille käy muuten tosi hyvin. 2.- Luku Kello oli vartin yli yhdeksän kun Nina saapui työpaikalleen, menen suoraan kahvihuoneeseen hakemaan kahvia. —Sieltähän se lomailija tuleeekin, on sinua kaivattu. Totesi Helenius joka oli nuorempi konstaapeli. —Kuka minua nyt olisi muka kaivanut? Sinäkö? Nina viisasteli kahvia ryystäen. —Ei se Helenius vaan minä. Kuului ääni käytävän perältä. Ääni josta ei voinut erehtyä, Nina suusta purskahti kahvi melkein rinnuksille. —Voi helvetti! Nina kirosi ääneen. Kääntyen sitten

ympäri ja menen käytävän päähän. Nina koputti oveen muodonvuoksi. —Sisään. —Mitä sinä täällä teet? Nina kysyi hämmästyneenä.— Sinunhan pitäisi olla pohjoisessa jossain susirajan tuolla puolen. —Vaan kun en ole, olen täällä. Visa sanoi taputtaen rintaansa.—Olen täällä, sinun esimiehenäsi. Hykerteli Koivu. —Ei voi olla totta. Nina äimisteli. —Meille tulee olemaan hauskaa vielä. Visa totesi. "Niin varmaan". Nina ajatteli. —Olet sinä ainakin saanut rusketusta". Visa leperteli —Sain paljon muutakin kuin rusketusta". Nina viisasteli —No niin jospa etsivä palaisi sieltä etelän lämmöstä todellisuuteen. —Nimittäin minulla olisi sinulle varattuna aukinainen juttu. "Varmasti joo, jokin paska keissi.", ajatteli Nina itsekseen. —Onko niin paskajuttu, ettei kukaan muu viitsi liata käsiään? Nina kysyi —Miksi sellaista kuvittelet? Visa kysyi. —Tulipahan vaan mieleen. —Annan tämän jutun sinun hoidettavaksi, koska olet ainoa asemalta joka voi onnistua ratkaisemaan jutun. —Ahaa, ja jos epäonnistun niin so what? —Kutakuinkin. Visa totesi.—Tuossa on kansio ja aineistoa mitä tiedetään asiasta. Sanoi Visa ojentaan kansion Ninalle. Nina otti Visan ojentaman kansion itselleen, kääntyen sitten ympäri, menen omaan toimistoonsa. Aineisto oli paksussa tasku kansiossa, materiaalia oli kertynyt jonkin verran. Nina vilkaisi aineistoa pääpiirteittäen. Kaikesta näki että kyseessä ei ollut mikään pikkujuttu. Tutkimusaineisto käsitti varsin laajan kuvamateriaalin sekä lukuisia pöytäkirjoja. Nina otti pääpöytäkirjan mukaansa menen sitten Visan oven taakse. KOP kop... —Niin, sisään. Ai sinä.—No mikä nyt? Visa kysyi. —Tämä juttu? Nina aloitti väkinäisesti. —Mitä siitä? —Tätä juttua on tutkittu aiemmin ja joku toinen tutkija... —Niin? —Mitä siitä sitten? Visa keskeytti Ninan lauseen. Ninalta paloi käämi. — No sitä sitten, että miksi juttu on jäänyt auki? —Turhaan sinä siinä minulle ärhentelet, minä en tiedä miksi juttu on jäänyt auki. —Meidän osasto sai sen tutkittavakseen, ja minä annoin sinulle. Muuta en tiedä. Visa sanoi naama valkoisena. Nina vaistosi, että taustalla on jotain muutakin. Mutta ei viitsinyt mainita asiasta sen enempää. —Hyvä on. Nina totesi. —Mutta sen minä sanon, että minua on ihan turha yrittää kusettaa. Sanoi Nina ja poistui Visan huoneesta. Ninan poistuttua huoneesta, Visa tarttui puhelimeen. —Annoin jutun etsivälle, kuten oli sovittu. —Kyllä, hän otti jutun tutkittavakseen. Linjan toisessa päässä kuului matala miehen ääni. Visa kuunteli ohjeita tarkasti —Aivan niin, tiedän, kyllä informoin asiasta eteenpäin. —Kyllä, ehdottomasti. — Aivan, eli tämän viikon Torstaina kello 19:30 entisessä paikassa. —Hyvä nähdään sitten. Puhelun päätyttyä Visa hieroi ohimoaan kuin pahemmassakin kankkudessa. "Olikohan viisas ajatus antaa juttu Ninan tutkittavaksi" Mietti Visa kynää pyöritellen. Nina oli palanut Visan toimistosta, jokseenkin kärtyisällä tuulella. Niinpä tämä oli mennyt suoraan tupakointi paikalle kahvikupin kanssa. Samaan aikaan siellä oli aseman suurin, juorukello Liisa Laine, lempinimeltään löysäkieli. Tuskin Nina oli ehtinyt saada savuketta sytytettyä, kun Liisa oli tullut utelemaan Ninan ulkomaanmatkasta. Ninaa ärsytti Liisan utelut mutta hän päätti värittää hieman lomamatkaansa, koska tiesi Liisan kertovan eteenpäin. Syy miksi kannatti olla löysä Liisan kanssa keskusteluissa, oli siinä että Liisalta sai mehukkaimmat juorut ja joskus jopa varsin arvokasta tietoa. Ninan käsityksen mukaan lempinimi olisi tullut, kuulema muustakin kuin pelkästä juoruamisesta. —Miten ihmeessä tuo Koivun juppi voi olla täällä, senhän piti saada siirto? ihmetteli Nina. —Voi, etkö sinä sitä tiedä? — Poliittisin perusteinhan se täällä jatkaa. Totesi Liisa kun Nina oli heittänyt ilmaan kysymyksen, siitä kuinka Visa sai edelleen virassaan ja nousta osaston esimieheksi. "Vai sillä tavalla, näitä virkoja jaetaan" ajatteli Nina. Nina inhosi yli kaiken selän takana juonittelua, vehkeilyä ja epämääräisiä lehmänkauppoja. Itse asiassa Nina arvosti melkein enemmän rikollisia kuin umpikieroja, läpimätiä lainvalvoja. Vaikka oli itsekin lainvalvoja, niin siitä huolimatta. Nina tiesi ettei Arttu Karman osa-aika eläkkeelle siirtyminen johtunut pelkästään, Artun väsymisestä rikollisiin. Vaan taustalla saattoi olla jotain, mistä Ninalla

ei ollut tietoa. Nina palasi takaisin työhuoneeseensa tutkimaan hänelle määrättyä juttua. Jutun laajuudesta johtuen kovin syvällisen analysoinnin teko oli lähes mahdotonta. Pääpiirteissään juttu liittyi huumebisnekseen sekä pariin henkirikokseen. Asian teki mielenkiintoiseksi, se seikka että tutkimus oli jätetty kesken ja siirretty heidän osastolleen eli Visa Koivun ryhmän huostaan. Nina otti esiin ruutuvihon, johon hän kirjoitti ensimmäisen kysymyksen: A) Miksi aloitettu tutkimus on keskeytetty? B) Kuka oli aloittanut tutkimuksen ja miksi? Nina naputti kynällä pöytään, miettien tilannetta. Pöytäkirjan mukaan tapauksessa oli sattunut henkirikos, kun neljäkymmentäviisivuotias mies henkilö oli saanut surmansa. Pöytäkirjan mukaan uhrin nimi oli ollut Johannes Juntti joka löytyi kuolleena hotellihuoneestaan, ollessaan maakuntakierroksella. Kuolin syyntutkijan mukaan uhri oli saanut sydänkohtauksen. Alkoholilla ei kuulemma ollut osuutta asiaan. Tapauksesta ei tehty tutkintapyyntöä. sen sijaan uhrin rahoituksesta oli tehty tutkintapyyntö. "On tämäkin taas oikea älynväläys kirjata kuolema pöytäkirjaan, jos sillä ei ollut mitään merkitystä". Mietti Nina itsekseen. Nina katseli huoneesta otettuja valokuvia, jotka ei kertoneet oikeastaan yhtään mitään. "Sitä paitsi mitä hyötyä on tutkia tapausta jossa mahdollinen tekijä on kuollut". Nina mietti. —Tapausta oli tutkinut Veijo Repo vanhempi konstaapeli. Sisä-suomen läänistä. Nina kirjoitti nimen muistiinpanoihinsa: C) Veijo Repo: Jututa kyseistä henkilöä, tiedustele tapauksen taustoja.